

De Herontdekking 2: De zeven steden van Cibola

De Herontdekking 2: De zeven steden van Cibola

Scotty van Dongen

Schrijver: scotty van Dongen
Coverontwerp: Scotty van Dongen
ISBN:
© Scotty van Dongen

1

Het was een rustige avond in het appartement van Sofia Nasr in Londen. Na de intense avonturen en ontdekkingen in de zoektocht naar de verloren Bibliotheek van Alexandrië, had Sofia eindelijk de kans genomen om zich even terug te trekken en wat welverdiende rust te nemen. Toch was haar geest onrustig, steeds bezig met de mysteries van de wereld en de onontdekte schatten die erop wachten om gevonden te worden.

Haar telefoon rinkelde onverwacht en bracht haar terug naar het heden. Ze pakte het toestel op en zag de naam van Professor Markos op het scherm. "Markos, wat kan ik voor je doen?" vroeg ze nieuwsgierig.

"Sofia, je moet onmiddellijk naar het British Museum komen," klonk de stem van Markos opgewonden. "Ik heb iets ongelooflijks ontdekt. Het gaat om de zeven steden van Cibola."

De naam 'Cibola' deed haar hart sneller kloppen. Volgens legendes zouden de zeven steden van Cibola rijk zijn aan onvoorstelbare schatten, goud en kennis. Velen hadden deze steden gezocht, maar niemand had ze ooit gevonden. Sofia aarzelde geen moment en haastte zich naar het museum.

Bij aankomst werd ze door Markos naar een afgelegen, beveiligde kamer geleid. Layla was er ook, druk in gesprek met een paar andere onderzoekers. Op een grote tafel in het midden van de kamer lagen oude, fragiele documenten, zorgvuldig beschermd door glasplaten.

"Sofia, kijk hier eens naar," zei Markos terwijl hij een van de documenten aanwees. "Dit is een kaart die we hebben gevonden in een vergeten archief van het museum. Het lijkt aanwijzingen te bevatten die ons naar de zeven steden van Cibola kunnen leiden."

Sofia boog zich over de kaart en haar ogen lichtten op. De gedetailleerde tekeningen en vreemde symbolen leken te wijzen op een gebied in het zuidwesten van de Verenigde Staten. "Dit is ongelooflijk, Markos. Maar hoe weten we dat dit geen vervalsing is?"

Markos glimlachte. "We hebben de ouderdom van het papier en de inkt laten testen. Het blijkt authentiek te zijn, daterend uit de 16e eeuw. Daarnaast hebben we de kaart vergeleken met andere historische documenten, en de overeenkomsten zijn opmerkelijk."

Layla voegde zich bij hen, een brede glimlach op haar gezicht. "Dit zou de grootste archeologische ontdekking van onze tijd kunnen worden. Maar we moeten snel handelen. Als de kaart echt is, zullen er ongetwijfeld anderen zijn die dezelfde aanwijzingen vinden en proberen ons voor te zijn."

Sofia voelde de opwinding door haar lichaam stromen. Het idee van een nieuw avontuur, een nieuwe zoektocht naar verloren wijsheid en schatten, maakte haar ongeduldig om te beginnen. "We moeten meteen een team samenstellen en voorbereidingen treffen voor de expeditie," zei ze vastberaden. "Er is geen tijd te verliezen."

De komende dagen waren een wervelwind van activiteiten. Sofia, Markos en Layla werkten koortsachtig om alle details van de kaart te ontcijferen en een route uit te stippelen. Ze verzamelden een team van deskundigen, van geologen tot historici, en zorgden voor de nodige logistieke ondersteuning voor hun reis naar de Verenigde Staten.

Op een heldere ochtend, terwijl de zon opkwam boven de skyline van Londen, stond het team klaar om te vertrekken. Sofia keek om zich heen, naar de gezichten van haar vrienden en collega's, en voelde een diepe verbondenheid en vastberadenheid. Ze wisten allemaal dat dit avontuur gevaarlijk zou zijn, maar de beloning – de mogelijkheid om een van de grootste mysteries uit de geschiedenis te onthullen – was het risico waard.

"Op naar Cibola," zei Sofia met een glimlach, terwijl ze haar rugzak over haar schouder gooide. En met die woorden begon hun nieuwe reis, vol beloften en gevaren, naar de zeven steden van Cibola.

2

Het vliegtuig landde met een zachte schok op de luchthaven van Albuquerque, New Mexico. Sofia Nasr voelde een mengeling van opwinding en nervositeit toen ze door het raam naar het droge, woestijnachtige landschap buiten keek. De stad was de perfecte uitvalsbasis voor hun expeditie naar het onbekende, ruige terrein van het Amerikaanse Zuidwesten.

Het team verzamelde hun bagage en apparatuur en stapte de terminal uit, waar een rij terreinwagens op hen wachtte. Sofia, Professor Markos en Layla hadden elk hun eigen verantwoordelijkheden, en ze waren vastbesloten om alles soepel te laten verlopen. De geoloog, Dr. Javier Moreno, en de historicus, Dr. Emily Carter, voegden zich bij hen, klaar om hun expertise in te zetten voor de zoektocht.

"Welkom in het Wilde Westen," grapte Layla terwijl ze haar zonnebril opzette en de autosleutels aan Sofia gaf. "Ik hoop dat jullie allemaal je cowboyhoeden hebben ingepakt."

Sofia glimlachte en schudde haar hoofd. "Laten we ons concentreren op de kaart en de route. De eerste locatie die we moeten verkennen, ligt diep in de woestijn, bij een gebied dat bekendstaat als de Zandzee."

De rit naar hun eerste kampplaats was lang en stoffig. Terwijl de terreinwagens over de uitgestrekte vlaktes en kronkelende wegen reden, bestudeerde Sofia de kaart opnieuw, samen met Markos en Emily. De aanwijzingen waren cryptisch, maar met hun gecombineerde kennis begonnen de puzzelstukjes langzaam op hun plaats te vallen.

"Volgens deze tekens moeten we zoeken naar een natuurlijke formatie die lijkt op een draak," zei Markos, wijzend op een deel van de kaart. "Het zou een herkenningspunt moeten zijn dat ons naar de eerste stad leidt."

"Er zijn verhalen over een rotsformatie in dit gebied die de lokale bevolking 'Drakenrug' noemt," voegde Emily toe. "Dat zou een goed startpunt kunnen zijn."

Na enkele uren bereikten ze hun bestemming en zetten ze hun kamp op. De zon was inmiddels ondergegaan, en de lucht kleurde in prachtige tinten rood en oranje. Het team werkte efficiënt samen, ieder met zijn of haar eigen taak.

Die avond, onder een hemel bezaaid met sterren, zaten ze rond een kampvuur en bespraken hun plan voor de volgende dag. De spanning was voelbaar, maar er was ook een gevoel van saamhorigheid en gedeelde opwindning.

"Ik weet dat we aan het begin staan van iets groots," zei Sofia, haar ogen glinsterend in het vuurlicht. "De zeven steden van Cibola hebben altijd in de schaduwen van legendes gehuld gelegen. Morgen zetten we de eerste stap om die schaduwen te verlichten."

De volgende ochtend begon vroeg. Het team ontbeet snel en begon hun spullen te pakken voor de tocht naar de Drakenrug. Ze volgden de aanwijzingen op de kaart nauwgezet, hun ogen gericht op de horizon in de hoop het herkenningspunt te vinden.

Na enkele uren wandelen door de hete woestijn, zagen ze het eindelijk: een enorme rotsformatie die inderdaad leek op de rug van een draak, met scherpe, uitgehouwen pieken die oprijzen uit het zand. Het was een indrukwekkend gezicht, en het team voelde de opwinding toenemen.

"Daar is het," zei Layla, haar stem vol ontzag. "De Drakenrug."

"Nu begint het echte werk," zei Sofia vastberaden. "We moeten de omgeving onderzoeken en zoeken naar verdere aanwijzingen die ons naar de eerste stad leiden."

De groep verspreidde zich en begon het gebied systematisch te doorzoeken. Ze gebruikten geavanceerde apparatuur om de ondergrond te scannen en grotten of verborgen doorgangen te

detecteren. Het was zwaar werk in de hitte van de woestijn, maar hun vastberadenheid hield hen gaande.

Uren gingen voorbij zonder veel resultaat, tot Dr. Moreno plotseling een opwindende ontdekking deed. "Hier! Kom snel kijken!" riep hij.

Sofia en de anderen haastten zich naar hem toe. Moreno stond bij een smalle spleet in de rotsen, nauwelijks zichtbaar tussen de natuurlijke formaties. "Ik denk dat dit een verborgen ingang is," zei hij, zijn stem trillerig van opwindning. "De scans tonen een holte erachter."

Sofia voelde haar hart sneller kloppen. Dit kon het moment zijn waarop ze hadden gewacht. "Laten we het onderzoeken," zei ze. "Voorzichtig en methodisch. We weten niet wat we daarbinnen kunnen tegenkomen."

Met zaklampen en gereedschap uitgerust, begon het team aan hun afdaling in de donkere spleet. Het was een smalle doorgang, maar al snel opende het zich in een grotere ruimte. Hun zaklampen onthulden oude inscripties op de muren, en het stof in de lucht wees op een ruimte die al eeuwenlang ongerept was gebleven.

Sofia knielde neer en bestudeerde de inscripties nauwgezet. "Dit zijn oude symbolen," fluisterde ze, bijna eerbiedig. "Ze vertellen het verhaal van een groot volk, een rijk dat hier ooit floreerde."

De ontdekking voelde als het ontcijferen van een vergeten taal, en Sofia wist dat dit slechts het begin was. De zeven steden van Cibola lagen misschien nog verborgen, maar ze hadden de eerste stap gezet in hun onthulling.

Met vernieuwde vastberadenheid en een gevoel van eerbied voor de geschiedenis die ze aan het ontdekken waren, vervolgde het team hun onderzoek. De zoektocht naar de zeven steden van Cibola was officieel begonnen, en de wereld zou nooit meer hetzelfde zijn.

3

De verborgen kamer was gevuld met een mysterieuze, bijna heilige sfeer. Het team van Sofia Nasr bewoog zich voorzichtig door de ruimte, hun zaklampen glijdend over de oude inscripties en kunstwerken die de muren sierden. Er hing een gevoel van ontzag in de lucht, alsof ze een heilige plaats van een verloren beschaving betraden.

Sofia boog zich over een bijzonder gedetailleerd reliëf dat een groep mensen voorstelde die een ceremonie uitvoerden. De gezichten en kleding waren nauwkeurig uitgehouwen, en het was duidelijk dat deze mensen hoog in aanzien stonden in hun gemeenschap. "Dit is ongelooflijk," fluisterde ze. "De kunstzinnigheid en het vakmanschap zijn verbazingwekkend. Het lijkt erop dat deze kamer een speciale betekenis had voor deze beschaving."

Professor Markos bestudeerde intussen een reeks symbolen op een nabijgelegen muur. "Deze symbolen lijken op een soort kaart," zei hij terwijl hij zijn vinger langs de lijnen volgde. "Het zou kunnen aangeven waar de andere steden van Cibola zich bevinden."

Layla richtte haar zaklamp op een hoek van de kamer waar een kleine, verborgen deur leek te zijn. "Kijk hier eens naar," zei ze. "Deze deur lijkt ergens naartoe te leiden. Misschien is het een doorgang naar een andere kamer of zelfs een andere stad."

Met de nodige voorzichtigheid openden ze de deur en vonden een smalle gang die verder de rots in leidde. De lucht was koeler en er hing een vage geur van vochtigheid. Het team besloot verder te verkennen, zich bewust van de risico's maar ook van de mogelijkheid om een grote ontdekking te doen.

De gang leidde hen dieper de berg in, en na een paar minuten bereikten ze een bredere ruimte. Hun zaklampen onthulden een enorme zaal, gevuld met oude artefacten en schatten die glinsterden in het kunstmatige licht. De vloer was bedekt met mozaïeken die ingewikkelde patronen en scènes uitbeeldden.

"Dit moet een opslagplaats zijn," zei Sofia terwijl ze naar een grote, rijk versierde kist liep. Ze opende deze voorzichtig en onthulde een verzameling gouden voorwerpen, juwelen en vreemde artefacten waarvan het doel niet meteen duidelijk was. "Deze mensen waren duidelijk zeer gevorderd en welvarend."

Markos knikte instemmend. "En er is nog veel meer te ontdekken. Deze artefacten kunnen ons zoveel vertellen over hun cultuur, hun technologie en hun manier van leven. Maar we moeten voorzichtig zijn. We weten niet welke gevaren hier nog verborgen liggen."

Terwijl ze de zaal verder onderzochten, vond Layla een reeks oude documenten, zorgvuldig opgeborgen in een stenen kast. "Kijk hier eens naar," zei ze opgewonden. "Dit lijken op oude geschriften. Misschien kunnen we ze vertalen en meer te weten komen over deze beschaving en hun connectie met de andere steden van Cibola."

Sofia nam een van de documenten en bestudeerde het nauwgezet. "Dit is geschreven in een oude taal, maar ik herken enkele symbolen. Met de juiste middelen kunnen we deze mogelijk vertalen en waardevolle informatie onthullen."

De ontdekking van de verborgen zaal en de artefacten was een enorme doorbraak, maar het team wist dat hun werk nog maar net begonnen was. Ze begonnen zorgvuldig alles te documenteren en te catalogiseren, vastbesloten om zoveel mogelijk kennis te verzamelen zonder de delicate balans van de oude plaats te verstoren.

Na uren van intensief werk besloot het team om terug te keren naar hun kamp voor de nacht. Ze waren uitgeput maar voldaan, met de wetenschap dat ze een belangrijke stap hadden gezet in hun zoektocht naar de zeven steden van Cibola.

Bij het kampvuur die avond bespraken ze hun vondsten en maakten ze plannen voor de volgende dag. "We moeten deze documenten vertalen en proberen de kaart te ontcijferen," zei Sofia. "Als we kunnen achterhalen waar de andere steden zich bevinden, kunnen we

onze zoektocht voortzetten en misschien zelfs de volledige legende van Cibola onthullen."

"En we moeten ook voorzichtig zijn," voegde Markos toe. "Als de Orde nog steeds actief is, zullen ze er alles aan doen om ons te dwarsbomen en deze kennis voor zichzelf te houden."

Layla knikte. "We moeten snel en efficiënt handelen, maar ook met de nodige voorzichtigheid. Deze ontdekkingen zijn te waardevol om in de verkeerde handen te vallen."

Terwijl de sterren boven hen fonkelden en de nacht zich over de woestijn uitstreckte, voelde het team een gevoel van doelgerichtheid en vastberadenheid. Ze wisten dat de weg naar de zeven steden van Cibola vol gevaren en uitdagingen zou zijn, maar ook dat ze de kracht en de wijsheid hadden om deze aan te gaan.

Met nieuwe hoop en vastberadenheid begonnen ze aan de volgende fase van hun avontuur, klaar om de mysteries van Cibola te ontrafelen en de geschiedenis opnieuw te schrijven.

4

De volgende ochtend begon vroeg, terwijl de zon langzaam boven de horizon verscheen en het kamp in een warme gloed baadde. Sofia Nasr en haar team zaten al bij het kampvuur, elk verdiept in de oude documenten die ze de vorige dag hadden ontdekt. De lucht was koel en fris, en de stilte van de woestijn werd slechts onderbroken door het zachte geritsel van de wind door het zand.

"Ik denk dat ik een doorbraak heb," zei Layla plotseling, haar ogen glinsterend van opwinding. Ze had de hele nacht doorgewerkt aan het ontcijferen van de oude geschriften en had eindelijk iets betekenisvols

gevonden. "Deze passages hier beschrijven een ritueel dat toegang geeft tot de verborgen stad. Het lijkt erop dat we een specifieke reeks handelingen moeten uitvoeren bij de Drakenrug om de ingang te onthullen."

Sofia boog zich over het document dat Layla vasthield en las aandachtig de vertaalde tekst. "Dit is fascinerend," zei ze. "Als we deze instructies kunnen volgen, zouden we de eerste stad van Cibola kunnen betreden."

Markos kwam erbij staan en keek ook naar de tekst. "Het is ongelooflijk hoe gedetailleerd en precies deze beschrijvingen zijn. Het lijkt bijna alsof ze wisten dat iemand ooit zou proberen hun geheimen te ontrafelen."

Met vernieuwde vastberadenheid begon het team de voorbereidingen te treffen om het ritueel uit te voeren. Ze verzamelden de benodigde voorwerpen, waaronder een aantal oude artefacten die ze in de verborgen kamer hadden gevonden, en begaven zich naar de Drakenrug.

Bij aankomst was de lucht helder en de zon stond hoog aan de hemel. Sofia leidde het team naar de specifieke locatie die in de geschriften was beschreven. Het was een open plek tussen de rotsen, met inscripties die nauwelijks zichtbaar waren voor het ongeoefende oog.

"Hier moeten we zijn," zei Sofia terwijl ze de inscripties bestudeerde. "Laten we beginnen."

Het ritueel was complex en vereiste precisie en concentratie. Sofia en Layla plaatsten de artefacten op specifieke punten rond de open plek, terwijl Markos en de rest van het team de oude spreuken reciteerden die in de geschriften waren vermeld. De lucht leek te trillen van energie, en een vreemde, bijna bovennatuurlijke stilte viel over de omgeving.

Na enkele minuten begon de grond zachtjes te schudden en een diepe, lage brom weerklonk vanuit de rotsen. De inscripties op de Drakenrug

begonnen te gloeien met een zacht, goudachtig licht, en een verborgen doorgang opende zich langzaam voor hen.

"Het werkt," fluisterde Layla, haar stem vol verwondering. "We hebben het gedaan."

Sofia leidde het team de donkere doorgang in, hun zaklampen verlichtend terwijl ze voorzichtig verder gingen. De gang leidde hen naar een enorme ondergrondse ruimte, waar ze werden begroet door een adembenemend gezicht: de eerste stad van Cibola, diep verborgen onder de oppervlakte, onaangeroerd door de tijd.

De gebouwen waren indrukwekkend en elegant, gemaakt van goudkleurige stenen die fonkelden in het licht van hun lampen. Overal waren details te zien die de rijkdom en de kunstzinnigheid van deze oude beschaving toonden. Het was alsof ze in een andere wereld waren gestapt.

"Dit is het," zei Sofia zachtjes, haar stem vol ontzag. "We hebben de eerste stad gevonden."

Het team verspreidde zich om de stad te verkennen en te documenteren. De gebouwen waren rijkelijk versierd met muurschilderingen en beeldhouwwerken die verhalen vertelden over de geschiedenis en cultuur van de inwoners van Cibola. Het was een schatkamer van kennis en schoonheid, en het team voelde de verantwoordelijkheid om deze ontdekking met respect en zorg te behandelen.

Terwijl ze verder de stad in liepen, vonden ze een groot plein met een imposante tempel in het midden. De deuren van de tempel waren gesloten, maar de inscripties aan de buitenkant gaven aan dat dit een heilige plaats was, een centrum van wijsheid en spiritualiteit.

"Dit moet de Tempel van Kennis zijn," zei Markos, zijn stem vol eerbied. "Hier moeten we nog meer geheimen en wijsheid vinden die ons kunnen helpen bij onze zoektocht."